DE INEFFABILI TRINITATIS MYSTERIO ORATIO HABITA IN SACELLO PONTIFICIO AD...

Camillo Pallavicino, Michele incisore Stasi, Valenti Gonzaga

Sanctissimo Domino Nostro
CLEMENTI XII.
PONTIFICI MAXIMO

CAMILLUS PALLAVICINUS
FELICITATEM.

EN tibi BEATISSIME PATER, *quam de Augustissima Trinitate Orationem habui, mu-*

nus dicentis exiguitate minimum, amplitudine argumenti, & majestate dignum maximè, quod tibi inscriberetur. Trinus ille, atque Unicus omnium Deus, de quo dicere per te mihi licitum fuit, neminem magis suæ Vicarium potestatis voluit in terris esse, quam Supremum Pontificem, Te inquam, quem maxima lætitia renunciatum accepimus, & recurrente jamjam ab sapientissima electione anno jure optimo meritoque gratulamur acceptum. Ille est, qui introspiciens, quantum in te pietatis, quantum justitiæ, quantum rerum, & exemplorum esset, supremam hanc dignitatem

feli-

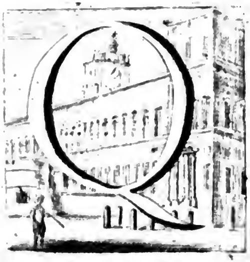
feliciſſima ſucceſſione in te tranſtulit, & ad Eccleſiæ decus, & regimen difficillimis temporibus tuas virtutes admovit. Ex his penè infinita in dies profluunt digna Principe, digna Pontifice; multa, quæ etiam ad noſtras aures ſæpè permanant, ut mirum ſanè videatur maximis occupatum negotiis, humilium poſſe curis intereſſe; quum tamen non interſis ſolum, verum etiam ſumma præſis humanitate, & integerrima illa, qua polles, juſtitia. Deo igitur tuæ dignitatis Auctori, & vota publica, & gaudia commendo, ut quæ jucundiſſima jam inde ab initio fecit, diuturna faciat; eum-

demque oro , ut , quæ mihi ad tuos pedes provoluto tua benedictione præstas , ipse probet , atque recenseat .

ORA-

ORATIO.

Uod caput est religionis, Beatissime Pater, Augustissimum TRINITATIS Mysterium, cælestis patriæ beatitudo, & solatium, Dei immortalis occupatio constans, & perpetua felicitas, idem est hodiernæ Celebritatis, & meæ orationis argumentum. Verebar itaque, ne non infinitæ dignitatis fastigium attingens, nimium auderem, & *in Cælo ponere os meum viderer*, quum de eo verba fa- *Psal. 72.*
cerem, quod nec oculis intueri, nec ullo potest sermone complecti. Sed me recreat, & reficit ad similitudinem Conditoris procreatum hominem meminisse, ut sui imaginem refe-

referret Auctoris, & quæ Deo inesse tu-
Ad Rom. c. 10. ta quadam mente perciperet, *corde crederet ad justitiam, ad salutem autem ore fateretur.* Quod igitur evenit mihi ex sententia, ut de ineffabili dicerem TRINITATIS Mysterio, id e religione ratus contigisse, maximè humanum opus me fore facturum sum arbitratus, si quæ Deo revelante accepimus, humanis identidem eloquiis usurparem. Ascendebat nuper optimè de hominum salute meritus, ut Patris dexteram teneret, Unigenitus Filius, & jucundissimè Patrem compellans hisce vocibus ute-
17. *Joã. 6.* batur: *Nomen tuum hominibus, quos dedisti mihi Pater manifestavi.* Hujusmodi verò testimonium tacita nos cogitatione comprimeremus, nec ex animo effaremur potius supremam Patris majestatem ex Filii sapientia nobis aliquando fuisse compertam? Opportunum profectò quod maximè expedit, quam sæpissime commemorare. Quid vero expediet magis, quam ut ea, quæ certa fide tenemus, quæ ab ipso Unigenito edocti sumus, castè, & integrè referamus, & de Deo loquentes ad Deum magis, & magis pertinere censeamur? Apud
3. *Matt. 3.* Jordanis aquas *vox Patris intonuit, Hic est Filius meus dilectus, ipsum audite.* At tanta Patris sollicitudo, ut Filium de se testimonium

nium perhibentem audiremus, non ne animos mentesque hominum aperta quadam benignitate prolectat, ut nedum ejus exemplis mores nostros, vitam vitæ; verum etiam doctrinis internos sensus, & cogitationes; voces vocibus conformaremus? Conformamus verò, quum fatemur cum Beatissimo illo Apostolorum Principe; *Tu es Christus Filius Dei vivi*; & in ista veluti totius religionis arce hæc confitemur, ubi per illum validissima Ecclesiæ, & perpetua jacta sunt fundamenta. Neque verò sine maxima divini illius Spiritus ope, atque consilio id fateri nos posse arbitramur, qui sub Columbæ specie visus est revelationem Augustissimæ TRINITATIS perficere, quum Unigenitum Pater hominibus manifestaret. Quæ cum ita sint, ut aliter esse non possint; en Deus magnus scientiam nostram exuperans, quanta usus est clementia nostris sese mentibus patefaciens, quo animos amore devinxit; quanta, quam maxima & singulari complexus est benevolentia! Abscedat igitur humanarum caligo rationum, & omnis perditorum hominum memoria funditus evellatur, quos vel Catholicis finibus Nicæna Synodus, quod contra dignitatem Filii sentirent, exterminavit; vel quos Spiritus Divinitati

8. Mar. 25.

adver-

adversantes, Oriens ab Ecclesiæ sinu eje-
ctos exaudiit, Nos accepimus profligatos.
Quare id mihi superesse satis intelligo, ut
Aug. l.6. 1. de lib. Arb. eo desinam, ubi est pietatis exordium; gra-
tuler scilicet, vereque gratuler Orthodo-
xæ Ecclesiæ, Fidei, & Religioni post ca-
tholicorum hominum memoriam Sanctum
5. *Joan.* 7. esse in terris, & constans *testimonium illud,
quod in Cælo perhibent Pater, Verbum, &
Spiritus Sanctus.*

LAVS DEO